

DIEVA VĪRS: PAKLAUSĪBA NAV IZVĒLES JAUTĀJUMS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 32; 1. Ķēn. 13:1-34; Dan. 5:13-17; Lūkas 16:31; Jāņa 15:24; 2. Tim. 4:3.

ATMIŅAS PANTS:

„Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams; jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.” (2. Pēt. 1:20,21)

Šonedēļ aplūkosim vienu no divainākajiem Vecās Derības stāstiem. Iesākumā šķiet, ka šis stāsts ir par varenu ķēniņu, pravieti, kurš min konkrētus pārtikas aizliegumus, altāri, kas pāršķeļas uz pusēm, kā arī vecu, melīgu pravieti un izvēlīgi bīstamu lauvu.

Šis stāsts norisinājās pirmajos dalītās monarhijas laikos, kad valdīja politiskie un reliģiskie saspīlējumi. Ķēniņa Jerobeāma vadībā (ar īpaši paustu Dieva svētību, 1. Ķēn. 11:29-39) Israēla desmit ciltis atdalījās no Rehabeāma, Salamana dēla un Dāvida valsts mantinieka. Cilvēki dzīvoja kara gaidās. Šajā nestabilitātes un pārmaiņu laikā Dievs sūtīja Savu pravieti ar konkrētu ķēniņam Jerobeāmam domātu vēsti par valsts ziemeļu daļā valdošo elku pielūgšanu, kas galu galā izraisīja tās bojāeju.

Iedziļinoties šajā stāstā par vārdā nenosaukto pravieti, atklājas svarīgais paklausības jautājums un tas, cik nopietni Dievs uztver mūsu paklausību. Lai kādi būtu neatbildētie jautājumi, šis stāsts parāda, ka jebkura evaņģēlija sludināšana bez paklausības tam, ir viltus evaņģēlijs.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 4. decembrī.

RELIGIJAS POLITIKA

Pēc Salamana nāves viņa dēla Rehobeāma neprasmīgās valdīšanas rezultātā valsts sašķēlās – Israēlā valdīja ķēniņš Jerobeāms, bet dienvidu valstī, Jūdā, valdīja Rehabeāms (skat. 1. Ķēn. 12).

Neilgi pēc notikušās šķelšanās Jerobeāms ziemeļu valsti noveda uz ļoti bīstama ceļa. Viņš nebija ar nolūku apņēmies panākt, lai israēlieši pielūgtu nevis Dievu, bet elkus; tas drīzāk notika politiskā izdevīguma dēļ. Viņš izveidoja divus dievkalpošanas centrus – vienu Bētelē un otru Danā. Viņš apgalvoja, ka cenšas israēliešiem atvieglot dzīvi, lai viņiem dievkalpošanas dēļ nebūtu jāmēro tālais ceļš uz Jeruzalemi. Zelta teļi it kā bija paredzēti vizuālam atgādinājumam par Dievu (nevis lai aizstātu Viņu), kā arī lai parastam israēlietim pielūgšana un Dieva godināšana šķistu taustāmāka, saprotamāka. Tomēr, kaut gan sākumā tas bija politisks gājieni, šādi tika pārkāpti Desmit baušļi (2. Moz. 20:4,5).

Kādas ir līdzības, salīdzinot 2. Moz. 32. nodaļā aprakstīto stāstu par zelta teļu ar Jerobeāma zelta teļiem? Skat. 1. Ķēn. 12:25-33. _____

Protams, dievkalpošanā drīkst ieviest jauninājumus, pielāgojot kultūras kontekstam. Tomēr, to darot, jābūt uzmanīgiem. Pat neliela novirze no Dieva skaidrajām pavēlēm var izraisīt plaša mēroga sekas. Israēla tautas gadījumā zelta teļu dēļ šī tauta nonāca uz nepareiza ceļa. Bet ar to viss vēl nebeidzās. Jerobeāms juta, ka vajadzētu veikt vēl dažas citas pārmaiņas. Viņš mēģināja pārliecināt dažus levītus, kuri dzīvoja viņa teritorijas ietvaros, jaunuzceltajās svētnīcās kalpot kā priesteriem. Bet viņi šajā piedāvājumā saskatīja briesmas, tādēļ nepiekrita rīkoties pretrunā Dieva pavēlēm; tādējādi Jerobeāms bija spiests priesterus izvēlēties no parastu cilvēku vidus (1. Ķēn. 12:31,32), kas savukārt šo svēto pienākumu zināmā mērā padarīja maznozīmīgu.

Jerobeāma reliģiski politisko pārmaiņu stāstam vajadzēja kalpot par brīdinājumu agrīnajai kristiešu draudzei, taču vēsture atkārtojās. Politisku vai sociālu ietekmju rezultātā tika izmainīti dievišķie baušļi un pavēles. Kā jaunā „svētā” diena tika izvēlēta svētdiena, nevis Sabats, tādējādi kristiešu draudzi nošķīrot no jūdiem. Svēto godināšana tika ieviesta, lai pagānu ticīgajiem Dieva pielūgšana kļūtu vizuālāka un taustāmāka. Šāds pārmaiņas sekmējošais spiediens nebija jūtams vien Jerobeāma vai agrīnās kristietības laikmetā. Arī šodien mums kā draudzei jāstāpjas ar daudziem līdzīgiem izaicinājumiem.

Ar kādu kultūras spiedienu jūs draudzei jāsaskaras šodien? Cik lielā mērā jūs izjūtat valdošās kultūras ietekmi savā dzīvē? Vai bieži pieļaujat kompromisus „nenozīmīgos” jautājumos?

DIEVA GĀJIENS

Jerobeāma darbības laikā Dievs darīja zināmu Savu viedokli. Viņš uzrunāja, izmantojot kādu pravieti no Jūdas. Šis vārdā nenosauktais pravietis parādījās, kad Jerobeāms stāvēja pie sava altāra svētnīcas iesvētīšanas ceremonijas laikā. Tobrīd tur atradās visi svarīgākie Israēla tautas pārstāvji. Dievs rīcībai izvēlējās vispiemērotāko brīdi. Šis rīcības rezultāts bija dramatisks.

Izlasiet 1. Ķēn. 13:1-6. Kas notika? Kādas mācības varam aizgūt no šī stāsta?

Lai gan pravieša vārds netiek nosaukts, viņu dēvēja par Dieva vīru. Tolaik šādi apzīmēja cilvēku, kurš tika atzīts par Dieva vēstnesi. Tā apzīmēja arī Mozu (5. Moz. 33:1) un Eliju (1. Ķēn. 17:18). Šis tituls vārdā nenosaukto pravieti saista ar vairākiem varenim Vecās Derības praviešiem; līdz ar to uz viņu tiek liktas lielas cerības. Dieva vīrs izteicās pret Jerobeāma altāri un darīja zināmu kādu pravietojumu. Šajā pravietojumā tika pieminēts Josijas vārds (1. Ķēn. 13:2). Apbrīnojami, jo Josija piedzima gandrīz trīs gadsimtus pēc šī notikuma. Tas atgādina persieti Kīru, kuru pravietis Jesaja pieminēja apmēram divus gadsimtus pirms viņa dzimšanas (skat. Jes. 44:28; 45:1).

Kādi ir Dieva vīra vēsts galvenie punkti? Pirmkārt, altāris bija nelikumīgs, un Dieva vīrs pareģoja, ka Dāvida pēctecis Josija to iznīcinās. Tas bija Jerobeāma lielākais bieds. Viņš šos pielūgsmes centrus veidoja, lai mēģinātu neatdot savu valsti kādam Dāvida troņmantniekam.

Otrā vēsts daļa atklāja tūlītēju Dieva varas demonstrāciju, tādā veidā nodrošinot pravietojuma piepildīšanos nākotnē. Altāris visu acu priekšā pāršķēlās uz pusēm. Iespējams, tas bija domāts, lai skatītājiem atgādinātu par Desmit baušļu plāksnēm, kuras Mozus sasita, redzot, kā tiek pielūgts pirmais zelta teļš.

Šķiet, ka Jerobeāms no vēstures neko nebija mācījies. Viņš lika izveidot nevis vienu, bet divus zelta teļus. Pēc tam Jerobeāms nevis nožēloja savus grēkus, bet vērsās pret Dieva vīru. Norādīšana ar roku, nūju vai scepteri bibeliskajā laikā vienmēr nozīmēja tiesas zīmi. Jerobeāms gribēja, lai šo vīru apcietina. Tā bija pilnīga atteikšanās pakļauties Dieva gribai.

Kā šajā stāstā saskatāma Dieva žēlastība? Vai jūs bieži izrādāt līdzīgu attieksmi pret Dieva skaidro vadību? Kādas ir bijušas šādas attieksmes sekas jums personīgi? _____

DĀVINĀTĀJS

Tas bija spožs brīnums. Jerobeāma roka, kas „sakalta, un viņš to nevarēja pie sevis atvilkt atpakaļ” (1. Ķēn. 13:4), tika uzreiz izdziedināta. Domājams, ka pēc tik pārliecinošiem pierādījumiem ķēniņš Jerobeāms vismaz publiski nožēlotu savus grēkus. Bet brīnumi nevar izmainīt mūsu gribu. Pat pēc dramatiskas Dieva iejaukšanās ir pārsteidzoši viegli kādam brīnumam rast pilnīgi „loģisku” izskaidrojumu vai vienkārši atgriezties pie vecajiem ieradumiem.

Ko Jēzus sacīja par brīnumu un ticības saistību? Lūkas 16:31; Jāņa 10:25-28, 15:24. Vai, jūsuprāt, tas attiecināms arī uz mums? _____

Jerobeāms nevis atteicās no iepriekšējās pielūgšanas prakses, lai ar visu sirdi nodotos reformām, bet vienkārši mainīja savu taktiku (skat. 1. Ķēn. 13:7-10). Viņš uzaicināja Dieva vīru pie sevis uz mājām un piedāvāja viņam atalgojumu. Tas bija politisks gājiens ar mērķi neitralizēt iepriekšminētās vēsts ietekmi uz brīnuma aculieciniekiem. Ķēniņš Jerobeāms piedāvāja Dieva vīram kļūt par viņa darbinieku. Atalgojumu var piedāvāt tikai vadītājs vai kāda pakalpojuma pircējs, bet Dieva vīrs nekad nebija izlikts pārdošanai. Viņš bija uzticīgs Dievam un viņš nevienam, pat ne potenciālam sponsoram, neļāva uzticēto Dieva vēsti izkropļot vai izmainīt.

Izlasiet 2. Ķēn 5:14-16 un Dan. 5:13-17. Kā pravieši reaģēja uz piedāvātajām dāvanām? _____

Dāvanas pasniegšana dāvinātāju nostāda varas pozīcijā un saņēmējs paliek dāvinātājam „parādā”. Dieva vīrs atteicās no ķēniņa dāvanām un paziņoja, ka viņš, atrodoties Israēla teritorijā, neēdīs un nedzers. Dieva vīrs, nepieņemot Jerobeāma viesmīlību, atteicās no patiesās dievkalpošanas apvienošanas ar elku pielūgsmi. Dieva cilvēki nedrīkst būt uzpērkami. Dieva vīram nebija tālu jāiet, jo Bēteles svētnīcas inaugurācija norisinājās apmēram 2 kilometrus no Jūdas robežas. Nākamais ciemats Jūdas teritorijā bija Micpa, apmēram 10 kilometru attālumā no Bēteles. Dieva vīrs, neēdot, nedzerot un pat izvēloties citu mājupceļu, dramatiskā veidā parādīja, cik ļoti Dievam riebās elku pielūgšanas sistēma.

Kā jūsu kultūrā uztver dāvināšanu vai pakalpojumu izdarīšanu? Vai, saņemot kādu dāvanu, jūtaties dāvinātājam parādā? Lūdziet Dieva gudrību, palīdzot atšķetināt jebkuru kompromitējošu situāciju, kas radusies kādas dāvanas dēļ.

KĀRDINOŠIE MELI

Parastiem cilvēkiem pēc Dieva dramatiskās iejaukšanās inaugurācijas ceremonijā bija par ko runāt. Daži jaunieši devās mājup un savam tēvam izstāstīja par Dieva vīru. Šī tēva vārds nav minēts, bet ir zināms, ka viņš bija vecs un patiesībā arī bija pravietis. Šis vecais pravietis nolēma Dieva vīru uzmeklēt un viņu atrada sēžam zem kāda koka.

Izlasiet 1. Ķēn. 13:11-19. Salīdziniet šo rakstvietu ar pirmo kārdinājumu un meliem, kas aprakstīti 1. Moz. 3:1-5. Kas šajās rakstvietās ir līdzīgs? Ko mēs no šiem gadījumiem varētu iemācīties? _____

Dieva vīrs droši vien zināmā mērā izprata savas misijas steidzamību. Viņam tika pavēlēts nodot attiecīgo vēsti ķēniņam, un tad neēdot un nedzerot uzreiz atgriezties mājās. Bet mēs lasām, ka viņš tomēr uzkavējās Israēlā, sēžot zem kāda koka un atpūšoties. Viņš varēja noiet šos divus kilometrus un tad apsēsties zem kāda koka Jūdā. Zaudējot steidzamības apziņu, Dieva vīrs sevi pakļāva kārdinājumiem.

Vecais pravietis apmānīja Dieva vīru. Nav zināms, kādēļ vecais pravietis gribēja šo Dieva vīru pievilt. Lai kāda bija viņa motivācija, Bībelē rakstīts, ka viņš meloja (1. Ķēn. 13:18). Tajā brīdī vecais pravietis kļuva par melu tēva Sātana aģentu (Jāņa 8:44). Iespējams, ka šajā stāstā vissatraucošākais ir fakts, ka Dieva vīru bija tik viegli apmuļķot. Pēc tik tiešas un acīmredzamas Dieva vadības un gribas pildīšanas, viņš „uzķeras” uz viltības un rikojas tieši pretēji Dieva pavēlēm.

To ir grūti saprast, vai ne? Mēs vēlētos viņu attaisnot, sakot, ka viņš nepaklausīja Dievam, jo viņu maldināja. Bet Dievs nekad neattaisno ticēšanu meliem, ja šie meli ir tiešā pretrunā ar Viņa dotajām skaidrajām norādēm.

Kārdināšanas būtība ir izvēle nepaklausīt Dieva atklātajai gribai. Kārdināšana pēc būtības nemainās; mainās tikai kārdināšanas veids. Ebrejiem 4:15 rakstīts, ka Jēzu kārdināja tāpat, kā mēs tiekam kārdināti. Pamatā Jēzus piedzīvoja un uzvarēja tās pašas kārdināšanas, ar kādām (tikai moderni maskētām) ir jācīnās arī mums. Jēzus apsola zināšanas un bēgšanas ceļu, lai Sātana meli mūs neapritu (1. Kor. 10:13).

Vai jūs viegli pakļaujaties kārdināšanām, nonākot tiešā pretrunā ar Dieva atklāto gribu? Ko varam darīt, ko izvēlēties, lai sevi aizsargātu no kārdinājumiem, kuru slazdos ir tik viegli iekrist? _____

DUBULTĀ KĀRDINĀŠANA

Dieva vīrs sastapās ar divām kārdināšanām. Pirmo kārdināšanu, kurai viņš pretojās, izteica ķēniņš; otro, kurai viņš padevās, izteica kāds vecs pravietis. Ko no šī stāsta varam mācīties šodien? Skat. 2. Tīm. 4:3; 2. Pēt. 2:1; Jūdas 4-16. _____

Mūsu ticību visvairāk apdraud nevis politisko varu organizētas vajāšanas pret mums, bet gan no mūsu vidus nākuši viltus pravieši un skolotāji, kuri apgalvo runājam Dieva vārdā.

Ļoti svarīgi no Dieva saņemt tiešas norādes. Citiem vārdiem sakot, mums pašiem jāstāda Dieva Vārds – Bībele. Patiess pravietis vai skolotājs nesludinās un nemācīs pretrunā ar citām inspirētām atklāsmēm. Tā kā Dievs nekad nenonāk ar Sevi pretrunā, jebkurš jauns Dieva pravietojums vai mācība būs kā papildinājums kādai jau esošai patiesībai, nevis tās atcelšana. Patiesa Dieva vēsts sekmēs paklausību, nevis nepaklausību. Visbeidzot, par praviešiem un skolotājiem varam spriest, vadoties pēc viņu mācības rezultātiem viņu klausītāju un pašu dzīvē.

Izlasiet 1. Ķēn. 13:20-24. Kas notika tālāk? Ko no tā varam mācīties? _____

Šajā stāstā visgrūtāk saprotams, kādēļ vecais pravietis vispār Dieva vīram meļoja. Sākumā viņš uzņēmās lielā meļa Sātana lomu un tad, šajā pašā nodaļā, viņš sludina Dieva vēsti (21. p.). Lai gan daudz kas ir neskaidrs, viena lieta tomēr ir ļoti saprotama: Dieva vīram nevajadzēja tik tieši un acīmredzami atteikties no skaidrās Dieva pavēles.

Arī Dieva vīra nāve atstāja zināmu iespaidu. Atšķirībā no ķēniņa, kurš savām acīm redzēja brīnumu, bet turpināja dzīvot grēkā (skat. 1. Ķēn. 13:33, 34), vecais pravietis ticēja, ka Dieva Vārds tiks papildīts. Viņš saviem dēliem pavēlēja, lai, kad viņš nomirs, viņu apbedītu līdzās Dieva vīra kauliem. Pēc trīs gadsimtiem Josija burtiski piepildīja no Jūdas nākušā Dieva vīra izteikto pravietojumu (2. Ķēn. 23:15,16). Kā tika pravietots, Josija uz altāra dedzināja kaulus; bet viņš atstāja neaizskartus Dieva vīra un līdz ar to arī vecā pravieša kaulus, kurš bija apglabāts kopā ar viņu (2. Ķēn. 23:17,18).

1. Ķēn. 13:26 rakstīts: „Tas ir tas pats Dieva vīrs, kas Tā Kunga pavēlei nepaklausīja.” Kāda ironiska, bet arī svarīga vēsts atrodama šajā Bībeles tekstā? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Glābējs pārvarēja kārdināšanu, lai cilvēcei parādītu, kā arī viņi var pārvarēt kārdināšanu. Kristus visām Sātana kārdināšanām stājās pretī ar Dieva Vārdu. Viņš, uzticoties Dieva apsolījumiem, saņēma spēku paklausīt Dieva likumiem un kārdinātājs nevarēja viņu uzvarēt. Viņš uz katru kārdināšanu atbildēja: „Stāv rakstīts.” Dievs arī mums ir devis Savu vārdu, lai mēs ar to apkarotu ļaunumu. ‘Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārību dēļ ir pasaulē.’ 2. Pēt. 1:4.

Kārdinātajam jāraugās nevis uz apstākļiem, savu vājumu vai kārdināšanas spēku, bet jāpievēršas Dieva vārda spēkam. Mums pieejama viss tā piedāvātais spēks. Psalmists rakstīja: ‘Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.’ Ps.119:11 ‘Cilvēku dzīves burzmā es pēc Tavu lūpu vārdiem esmu vairījies no varmāku tekām.’ Ps.17:4.” (Elena Vaita, „The Ministry of Healing” 181. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Patiesība ir progresīva. Labāk izprotot Dieva vēsti, iespējams, mums nāksies kaut ko mainīt savā dzīvē, ticībā, organizācijā, kalpošanā un citās sfērās. Nav iespējams saglabāt esošo stāvokli. Bībeles studiju grupā pārrunājiet, kā varam zināt, vai mūsu rīcību caurstrāvo Dieva vadība vai sabiedrības ietekme?

2. Pārrunājiet Jēzus piemēru, komunicējot ar grēciniekiem, pretstatā Dieva vīra uzdevumam nerunāt ar grēciniekiem, tādējādi nosodot grēku. Kā varam šodien pieņemt cilvēkus tādus, kādi tie ir? Bībeles studiju grupā pārrunājiet šo jautājumu, minot piemērus, kā jūs ar kādu satuvinājāties un izrādījāt pieņemšanu, neiedrošinot grēcīgu rīcību.

3. Daudzās kopienās kukuļu došana vai īpašu dāvanu dāvināšana ir praktiski neatņemama biznesa, juridisko un politisko darījumu sastāvdaļa. Kā mēs, Septītās dienas adventisti, gan personīgi, gan kā draudze varam izdzīvot šādās kopienās? Balstoties uz šīs nedēļas mācību, kopā ar citiem Bībeles studiju grupas dalībniekiem izstrādājiet vadlīnijas, kā šo problēmu risināt.

4. Iedomājieties, ka kāds jūsu draudzē, dievkalpojuma laikā, pēkšņi pieceltos un apgalvotu, ka viņam ir vēsts no Dieva, vai, piemēram, draudzes vecākais apgalvotu, ka ir guvis jaunas zināšanas un izpratni par pēdējo dienu notikumiem. Kā jūs rīkosieties? Kā jūs šādus apgalvojumus vērtētu?